

Arrest

nr. 243 002 van 26 oktober 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 juni 2020 heeft ingediend om nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 juni 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 november 2018 neemt de gemachtigde van de minister voor verzoeker een inreisverbod voor twee jaar.

Op 27 september 2019 huwt verzoeker met mevr. T. D.V. waarvan hij de familienaam aanneemt.

Op 3 december 2019 dient verzoeker een aanvraag voor gezinshereniging in als familielid van een burger van de Unie, met name in zijn hoedanigheid van echtgenoot van mevr. T.D.V.

Op 13 mei 2020 neemt de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.12.2019 werd ingediend door:

Naam: D.V.

Voorna(a)m(en): E.

Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: (...)1997

Geboorteplaats Dragon

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Naam voor het huwelijk. E. C.

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Er werd een aanvraag gezinshereniging ingediend op 03.12.2019 als echtgenoot van de genaamde D. V. T. (RR: ...) van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene is op 27.09.2019 in het huwelijk gestapt met referentiepersoon en heeft in het land van herkomst de naam van zijn echtgenote aangenomen.

Er dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten op zichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Betrokkene verbleef in het verleden op illegale wijze in België en werd betrapt op werken zonder arbeidskaart. Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene hierdoor onder zijn vorige naam, E. C., het voorwerp uit te maken van een inreisverbod genomen door de Belgische autoriteiten dd. 28.11.2018 voor een periode van twee jaar dewelke nog steeds van kracht is gezien hij nog steeds geseind staat als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II) tot 27.11.2020. Betrokkene werd door België (...) ter fine van weigering van toegangesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 13 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Dit inreisverbod werd hem betekend op 28.11.2018.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een Belgische echtgenote heeft in het Rijk, D. V. T.. Een huwelijk, dat aangegaan werd op 27.09.2019 en dus ruim na uitvaardiging van het inreisverbod, geeft betrokkene echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en referentiepersoon niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook

slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkene echtgenote ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is door de Belgische autoriteiten en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België verblijvende echtgenote, met wie hij te Gent samenwoont, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing verzoeker betekend, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn echtgenote in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Dat de beslissing dd. 18.03.2019, niet in verhouding is tot het recht op eerbiediging van het familieleven.

Terwijl verzoeker, als familielid van een Belg, door zijn aanvraag gezinshereniging expliciet zijn recht op familieleven inroept, doet verweerder geen enkele afweging van de belangen van verzoeker waardoor dus afbreuk wordt gedaan aan het artikel 8 E.V.R.M."

3.2 Vooreerst merkt de Raad op dat, in weerwil van verzoekers betoog, de 'scheiding' met zijn echtgenote niet het gevolg is van de bestreden beslissing die niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. De kritiek van verzoeker is in essentie gericht op het inreisverbod dat evenwel niet het voorwerp is van het beroep *in casu*.

Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst op zijn in België verblijvende echtgenote, met wie hij te Gent samenwoont.

Verzoeker verzocht om gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote met toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. Wel integendeel, nu in de bestreden beslissing wordt gewezen op het inreisverbod, hem betekend op 28 november 2018. Blijkens de gegevens van het dossier staat verzoeker nog steeds onder een inreisverbod hetwelk noch is opgegeven, noch is geschorst door de Belgische autoriteiten. Verzoeker bevindt zich aldus in illegaal verblijf.

Derhalve is er *in casu* slechts sprake van een situatie van eerste toelating en niet van een inmenging in het gezinsleven. In het kader van artikel 8 van het EVRM moet dan worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zouden zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Wat dit laatste aspect betreft, moet worden vastgesteld dat verzoeker op 27 september 2019 het huwelijk is aangegaan met zijn Belgische echtgenote, toen verzoeker bijgevolg reeds het voorwerp uitmaakte van het inreisverbod, hem betekend op 28 november 2018 en dat zich definitief in het rechtsverkeer bevond. Verzoeker wist of behoorde te weten dat het voortzetten van het gezinsleven met zijn echtgenote op het grondgebied een precair karakter zou kennen. In de bestreden beslissing wordt er bovendien terecht opgemerkt dat het huwelijk, aangegaan na de uitvaardiging van het inreisverbod, hem geen automatisch recht op een verblijf geeft.

In de mate verzoeker betoogt dat het inreisverbod zich niet 'automatisch' verzet tegen een verblijf op grond van de gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing ook geen 'automatische' toepassing blijkt. De verwerende partij heeft onderzocht, met toepassing van artikel 20 van het VWEU of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Belgische echtgenote (Unieburger) en verzoeker dat de weigering om aan verzoeker een afgeleid

verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de echtgenote van verzoeker feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat haar het effectieve genot van de voornaamste aan haar status ontleende rechten wordt ontzegd.

Zo wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een Belgische echtgenote heeft in het Rijk, D. V. T.. Een huwelijk, dat aangegaan werd op 27.09.2019 en dus ruim na uitvaardiging van het inreisverbod, geeft betrokkene echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en referentiepersoon niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkene echtgenote ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.”

Uit het voormeld motief blijkt aldus niet dat het inreisverbod zich ‘automatisch’ verzet tegen een gezinshereniging aangezien de verwerende partij wel degelijk is nagegaan of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat met zijn Belgische echtgenote dat zij door de weigering van het verblijfsrecht feitelijk gedwongen is om het grondgebied van de Unie te verlaten. De verwerende partij stelt vast dat deze afhankelijkheidsverhouding niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Ook thans in het verzoekschrift brengt verzoeker niets bij waaruit deze afhankelijkheid zou blijken.

De Raad herhaalt dat teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn echtgenote wordt gescheiden, doch dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren op het ogenblik dat er is voldaan aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoeker om de opheffing of opschorting vraagt van het inreisverbod en vervolgens met de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk terugkeert, met het oog op eventuele gezinshereniging in België. De bestreden beslissing sluit evenmin uit dat verzoeker na afloop van de termijn van het inreisverbod, met name 2 jaar terugkeert. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten verstoort het gezinsleven van verzoeker aldus niet in die mate dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont evenmin onoverkomelijke hinderpalen aan om het gezinsleven in het land van herkomst of elders te leiden. Zo zet verzoeker niet uiteen dat zijn echtgenote hem niet kan bezoeken in zijn land van herkomst of dat zij onmogelijk contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari

2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Verzoeker heeft zijn gezinsleven met de Belgische onderdaan in België uitgebouwd tijdens zijn illegaal verblijf. Verzoeker kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om hem toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Daarenboven kan in artikel 8 van het EVRM geen recht op gezinshereniging worden gelezen. Verzoeker laat aldus na een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

Waar verzoeker nog stelt dat de beslissing niet proportioneel is omdat de beslissing enkel tot gevolg heeft dat zijn gezinsleven geschonden wordt en de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen, kan hij niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene verbleef in het verleden op illegale wijze in België en werd betrapt op werken zonder arbeidskaart. Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene hierdoor onder zijn vorige naam, E. C., het voorwerp uit te maken van een inreisverbod genomen door de Belgische autoriteiten dd. 28.11.2018 voor een periode van twee jaar dewelke nog steeds van kracht is gezien hij nog steeds geseind staat als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II) tot 27.11.2020. Betrokkene werd door België (...) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 13 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Dit inreisverbod werd hem betekend op 28.11.2018.”

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat het gevraagde voordeel van verzoeker, met name een verblijfsrecht op grond van de gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote, een gezinsleven dat hij in België heeft opgebouwd tijdens illegaal verblijf en nadat hem een inreisverbod werd betekend, is afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaad is met een effectieve immigratiecontrole en maatregelen die gericht zijn op de bescherming van de openbare orde. Het feit dat verzoeker het met deze afweging niet eens is, volstaat niet om een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel te weerhouden. Uit het voorgaande volgt dat de verwerende partij in het kader van het recht op eerbiediging van het gezinsleven de individuele belangen van verzoeker en zijn echtgenote heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het handhaven van de openbare orde.

De schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, Rome, 25 maart 1957 (VWEU), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de gezinsherenigingsrichtlijn), van de rechten van verdediging, van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Verzoeker voert tevens een manifeste beoordelingsfout en machtsmisbruik aan.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

Dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een nog steeds van kracht zijnde inreisverbod voor het Schengengrondgebied genomen door de Belgische autoriteiten voor een periode van 2 jaar, hem betekend op 28.11.2018.

Dat verweerder echter opmerkt dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de opheffing van dit inreisverbod door de Griekse autoriteiten op 19.02.2019 (cf. Griekse opheffingsbeslissing dd. 19.02.2019, stuk 2).

Dat derhalve verweerder geenszins een grondig voorafgaand onderzoek heeft uitgevoerd alvorens verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf te betekenen.

2.

In tweede instantie merkt verzoeker op dat verweerder onterecht de facto weigert verzoekers aanvraag tot verblijf "in overweging te nemen" wegens het vermeende inreisverbod.

Dat immers de verzoeker beslissing tot weigering van verblijf een weigering tot in overwegingname van de verblijfsaanvraag inhoudt.

Dat evenwel geen enkele wettelijke bepaling verhindert, ingevolge een inreisverbod of bevel om het grondgebied te verlaten, een aanvraag tot verblijf overeenkomstig art. 40ter Vw. in België in te dienen.

Dat geen enkele wettelijke bepaling een eerder opgelegd inreisverbod als een geldige motivatie voorziet om een aanvraag tot verblijf in niet overweging te nemen.

Overigens heeft het Hof van Justitie reeds geoordeeld dat het artikel 20 VWEU zich verzet tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt/niet in overweging neemt om de enige reden dat tegen de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd is.

3.

In casu tracht verweerder volledig onterecht het onderzoek ten gronde van de verblijfsaanvraag van verzoeker volledig (mede) te omzeilen door te stellen dat er een inreisverbod is en geen zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn echtgenote bestaat waardoor aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend.

Verzoeker merkt op dat verweerder zonder enige verdere motivatie/bewijs poneert dat er geen zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn echtgenote zou bestaan waardoor aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend.

Verzoeker werd zelf door verweerder nooit uitgenodigd/gehoord om aan te tonen dat hij, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is en/of zijn Belgische echtgenote is de mogelijkheid is om voor onbepaalde tijd het grondgebied in zijn geheel te verlaten.

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van een manifeste beoordelingsfout, meer zelfs van machtsmisbruik.

4.

Dienaangaande wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Dat bij gebreke aan een voorafgaand (uitnodiging tot) verhoor van verzoeker, verweerder geenszins in de bestreden beslissing kon stellen dat er in casu geen zodanige afhankelijkheidsverhouding zou zijn die de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt.

Dat nergens uit de beslissing blijkt dat alvorens verzoeker de bestreden beslissing te betekenen, verzoeker werd uitgenodigd om gehoord te worden (om ondermeer aan te tonen dat er wel degelijk sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn echtgenote welke de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt) .

Dat derhalve verweerder geenszins voorafgaandelijk onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen en heeft nagelaten verzoeker uit te nodigen bewijsstukken aangaande zijn afhankelijkheidsverhouding met zijn echtgenote en op geen enkele wijze kan gescheiden worden van hen alsnog neer te leggen.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Dat er sprake is van schending het art. 20 VWEU nu geen grondig voorafgaand onderzoek door verweerder heeft plaatsgevonden aangaande de afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker, zijn wettelijke echtgenote die de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt.

Dat immers de bestreden beslissing gesteund is op een stereotype motivering (welke voor tal van beslissingen kan gelden) en kan geenszins beschouwd worden als een afdoende motivering."

3.4 Verzoeker betwist dat hij nog het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Hij verwijst naar een Griekse opheffingsbeslissing van 19 februari 2019, stuk 2 in bijlage van het verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat stuk 2 waarnaar verzoeker verwijst in het Grieks is opgesteld en geen vertaling bevat in het Nederlands, Frans of Engels. Bijgevolg toont verzoeker met dit stuk in bijlage van het verzoekschrift niet aan dat het een 'opheffingsbeslissing' betreft. Evenmin bevat het administratief dossier een stuk waaruit blijkt dat de Griekse autoriteiten het inreisverbod zouden hebben opgeheven op 19 februari 2019. Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien dat de verwerende partij wel degelijk is nagegaan of het inreisverbod nog steeds van kracht is aangezien de gemachtigde heeft vastgesteld dat verzoekers status nog steeds geseind staat als ontoegankelijk in de SIS-databank. Een eventuele Griekse beslissing tot opheffing werd bijgevolg nooit geregistreerd in de databank.

Vervolgens betoogt verzoeker dat de verwerende partij "onterecht de facto" zijn verblijfsaanvraag weigert in overweging te nemen wegens het inreisverbod. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf houdt in wezen een weigering tot in overwegingname van de verblijfsaanvraag in.

In weerwil van verzoekers betoog blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de verblijfsaanvraag 'de facto' wordt geweigerd omwille van het inreisverbod. Er wordt daarentegen uitdrukkelijk gemotiveerd dat niet enkel dient te worden voldaan aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet maar ook aan het recht tot binnenkomst in België. Verzoeker beschikt niet over dit recht aangezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke niet is opgeheven of geschorst door de Belgische autoriteiten. Verzoeker bevindt zich aldus in illegaal verblijf. Vervolgens is de verwerende partij nagegaan of er een afgeleid verblijfsrecht kan worden toegekend aan verzoeker doordat er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote, dat zij, op geen enkele wijze kunnen worden gescheiden van elkaar, met tot gevolg dat zijn Belgische echtgenote ertoe zou gedwongen zijn verzoeker te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie te verlaten. *In*

casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier geen zodanige afhankelijkheidsverhouding en verzoeker toont dit ook niet aan. Het loutere bestaan van een gezinsband tussen verzoeker en de referentiepersoon volstaat niet om aan verzoeker een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Verzoekers kritiek staat haaks op de motivering van de bestreden beslissing:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een Belgische echtgenote heeft in het Rijk, D. V. T.. Een huwelijk, dat aangegaan werd op 27.09.2019 en dus ruim na uitvaardiging van het inreisverbod, geeft betrokkene echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en referentiepersoon niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkene echtgenote ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.”

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de aanvraag niet in overweging wordt genomen enkel en alleen omwille van het inreisverbod.

Waar verzoeker betoogt dat de gemachtigde “zonder enige verdere motivatie/bewijs poneert dat er geen zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn echtgenote zou bestaan”, kan hij evenmin worden bijgetreden. In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat het loutere bestaan van een gezinsband niet volstaat om een dergelijke band van afhankelijkheid te bewijzen; dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden te leven; dat er *in casu* geen sprake is van een situatie waarbij verzoeker op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid waarvan hij afhankelijk is en dat “uit niets blijkt” dat de referentiepersoon ertoe zou gedwongen zijn verzoeker te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie te verlaten. De Raad stelt aldus vast dat de gemachtigde weldegelijk motiveert waarom er geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en de referentiepersoon die kan rechtvaardigen dat aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. De verwerende partij heeft de beoordeling gedaan aan de hand van de gegevens die haar gekend waren op het ogenblik dat zij de beslissing nam, en het moet worden benadrukt dat dit ook het ijkpunt is voor de beoordeling van de deugdelijkheid ervan door de Raad. Het komt aan verzoeker toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat het gevoerde afhankelijkheidsonderzoek niet deugdelijk was en dat de verwerende partij ten onrechte heeft geconcludeerd dat het niet toekennen van het verblijfsrecht er niet toe zal leiden dat zijn echtgenote het grondgebied van de Europese Unie zal moeten verlaten.

Verzoeker toont niet aan dat hem een verblijfsrecht moest worden toegekend omdat zijn Belgische echtgenote anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat haar het effectieve genot van de voornaamste aan haar status ontleende rechten zou worden ontzegd. Een schending van artikel 20 van het VWEU wordt niet aangetoond.

Verzoeker betoogt ten slotte dat overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG hij diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie. De gemachtigde was gehouden, alvorens de beslissing te nemen, hem uit te nodigen voor een verhoor. Bij gebreke aan een voorafgaand verhoor van verzoeker kan verweerder geenszins stellen dat er *in casu* geen afhankelijkheidsverhouding zou bestaan die de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. De gemachtigde heeft nagelaten een voorafgaandelijk zorgvuldig onderzoek te verrichten en heeft nagelaten verzoeker uit te nodigen om de nodige bewijsstukken aangaande zijn afhankelijkheidsverhouding neer te leggen.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker niet nuttig kan verwijzen naar de richtlijn 2003/86/EG. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat deze enkel van toepassing is op de gezinshereniging van

derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging van derdelanders met Belgische onderdanen, zoals hier het geval is. Een schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG kan *in casu* dan ook niet worden aangenomen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest, wijst de Raad erop dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (*cf.* HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

De Raad stelt vast dat verzoeker de mogelijkheid heeft gehad om, naar aanleiding van zijn aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure. Hij werd in de mogelijkheid gesteld om de afhankelijkheidsverhouding met zijn echtgenote aan te tonen of te verduidelijken en om alle relevante informatie hierover over te maken. Het hoorrecht impliceert overigens niet dat de bevoegde nationale autoriteit de verplichting zou hebben om verzoeker, nadat deze reeds de mogelijkheid heeft gehad alle relevante informatie op dienstige wijze aan verweerder over te maken, voorafgaand aan de beslissing, in kennis te stellen van het voornemen om de aanvraag af te wijzen en van de motieven waarop hij de beslissing wil baseren. Verzoeker kan zich *in casu* dan ook niet dienstig beroepen op een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht en van de rechten van verdediging.

Waar verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet erop worden gewezen dat dit beginsel inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, hetgeen impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS). Deze zorgvuldigheidsverplichting geldt echter, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer voor de rechtsonderhorige. De Raad wijst er ter zake op dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag zoals deze die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing, ligt bij de aanvrager, die ertoe gehouden is om alle elementen die zijn aanspraken kunnen rechtvaardigen aan het bestuur ter kennis te brengen.

Samenvattend kan worden gesteld dat de verwerende partij op grond van de hiervoor beoordeelde motivering, is tegemoet gekomen aan de beoordeling die haar toekwam overeenkomstig artikel 20 van het VWEU zoals uitgelegd door het Hof in de zaak K.A. alvorens zij de aanvraag heeft afgewezen op grond van het feit dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat hem verhindert om een recht op verblijf te laten gelden. Verzoeker heeft geen onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen aangetoond.

Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze het rechtzekerheidsbeginsel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Evenmin is er sprake van een manifeste beoordelingsfout of machtsmisbruik nu er geen onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen is aangetoond.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN